

Ο ΦΑΣΙΣΜΟΣ (ΧΩΡΙΣ ΣΒΑΣΤΙΚΑ)

ΚΑΙ Η ΜΑΧΗ ΓΙΑ ΤΟ ΔΗΜΟΣΙΟ ΧΩΡΟ ΣΤΑ ΔΥΤΙΚΑ

ΤΙ ΕΙΝΑΙ ΑΥΤΟ ΠΟΥ ΤΟ ΛΕΝΕ “ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΤΑ”

Τον Ιούνιο που μας πέρασε το antifa selanik διοργάνωσε μια εκδήλωση με τίτλο “Antifa - Η μάχη για τις γειτονιές μας”. Όσο και να προσπαθήσαμε να το κάνουμε πιασάρικο, φίλες και φίλοι, το έργο μας ήταν πολύ δύσκολο! Θυμηθείτε: η χώρα βρισκόταν μεταξύ δύο εκλογικών αναμετρήσεων· όλες οι επαναστατικές δυνάμεις έσκουζαν για τα ποσοστά της ΝΔ· οι “φασίστες-που-είχαν-ηττηθεί” ξανασήκωναν κεφάλι μέσα από τις κάλπες· μόλις ξεκινούσε το “κίνημα” ενάντια στο έγκλημα στην Πύλο, που φάνταζε πως θα απορροφήσει την δυναμική του μεγαλειώδους “κινήματος” ενάντια στο έγκλημα στα Τέμπη. Βρήκαμε κι εμείς τη στιγμή να μιλήσουμε για τον κρατικό φασισμό στις γειτονιές μας, αντί να κατέβουμε στην Καμάρα...

Να σας εξηγήσουμε πρώτα γιατί κάναμε αυτή την “ανεπίκαιρη” εκδήλωση. Έχουμε την άποψη πως αυτό που ονομάζεται “επικαιρότητα” δεν είναι ολόκληρη η πραγματικότητα του κόσμου μας. Η “επικαιρότητα” είναι κάποιες εικόνες, δηλ. κάποιες παγωμένες στιγμές, αποκομμένες από τον ιστορικό χωροχρόνο, που αν τις βάλεις δίπλα - δίπλα σου δίνουν μια ψευδαίσθηση της πραγματικότητας. Η ψευδαίσθηση αυτή είναι τόσο μεροληπτική, όσο αυτός που επέλεξε τις εικόνες. Με απλά λόγια, η σχέση της “επικαιρότητας” με την πραγματικότητα είναι αυτή που έχει ένα άλμπουμ με φωτογραφίες με την ίδια τη ζωή του φωτογραφιζόμενου. Μόνο που οι αρμόδιοι για να συνθέσουν το άλμπουμ “επικαιρότητα” είναι το κράτος και οι δημοσιογράφοι, και η διάρκεια ζωής αυτών των εικόνων είναι κατά μέσο όρο δύο εβδομάδες, όσο και των “κινήματων” που γείρονται από αυτές.

Όπως έλεγε ένας συμπαθητικός μαρξιστής που το έριξε στα ξύδια για να αντέξει την ματαιότητα της θεαματικής κοινωνίας μας, “δεν είναι ένα σύνολο εικόνων, αλλά μια κοινωνική σχέση ατόμων διαμεσολαβούμενη από εικόνες”. Το να ακολουθείς την “επικαιρότητα”, λοιπόν, σημαίνει να ακολουθείς τη σχέση που έχει ο προπαγανδιστής του κράτους με τον υπήκοο που τον εμπιστεύεται. Κάποτε μέσω ραδιοφώνου, πλέον μέσω των social media.

Έτσι, αποφασίσαμε ότι μια εκδήλωση για την δημόσια τάξη και τον αντιφασισμό στις γειτονιές μας είναι πραγματικά επίκαιρη και χρήσιμη. Μάλλον το ίδιο σκέφτηκαν και όσες ανταποκρίθηκαν. Στην τελική, αν είναι να το ρίξουμε κι εμείς στα ξύδια, ας μην γίνει από απόγνωση ρε αδερφέ!

1. Debord, G., (1986). Η κοινωνία του θεάματος. Αθήνα: Ελεύθερος Τύπος, σελ. 24.

Ο ΦΑΣΙΣΜΟΣ ΧΩΡΙΣ ΣΒΑΣΤΙΚΑ²

Στην εκδήλωση αυτή θυμηθήκαμε την περίοδο που στηθήκαμε σαν antifa, την περίοδο ανόδου της Χρυσής Αυγής, τότε που οι σβάστικες ήταν συχνό φαινόμενο στους δρόμους και ακόμα συχνότερο στις οθόνες. Γνωρίσαμε τον φασισμό εμπειρικά, μέσα από την συλλογική εμπειρία μας που τότε ήταν στα σπάργανα. Χρησιμοποιήσαμε σαν εργαλεία μας την οργανωμένη συζήτηση, την καχυποψία στις εύκολες εξηγήσεις και τη μάχη για το δημόσιο χώρο ενάντια στους φασίστες. Κι έτσι, δεν αποδεχθήκαμε πως ο φασισμός είναι μερικοί ατρόμητοι ναζί, οι οποίοι κυριαρχούν ξαφνικά στη χώρα και απειλούν την δημοκρατία.

Από το 2012 - και σίγουρα πολύ πιο ολοκληρωμένα σήμερα - αποφασίσαμε ότι οι φωτογραφίες με τους μπράβους του Μιχαηλιάκου έτοιμους για νταηλίκια δεν μας βοηθούν να καταλάβουμε τον φασισμό. Για την ακρίβεια, κάνουν σκόπιμα το ακριβώς αντίθετο. Αντ' αυτού, κοιτάξαμε γύρω μας.

Είδαμε μια συνταρακτική καπιταλιστική κρίση να κλονίζει τους συσχετισμούς ισχύος μεταξύ των κρατών, και ειδικότερα, να οδηγεί το ελληνικό κράτος στην ελεγχόμενη χρεοκοπία. Το ίδιο κράτος είχε την ατυχία, λίγο νωρίτερα, να έρθει αντιμέτωπο με την ηχηρή εξέγερση του Δεκέμβρη, η οποία έθεσε στο τραπέζι υπαρκτά ερωτήματα για τα ελληνικά αφεντικά, δεδομένου ότι η φάση θα πήγαινε κατά διαδόλου τα επόμενα χρόνια. Το ελληνικό κράτος είχε ως μοναδική επιλογή να αυξήσει την πειθαρχία και την υποτίμηση στο εσωτερικό του, δηλαδή στην εργατική τάξη, και να αυξήσει την επιθετικότητα στα εξωτερικά του, δηλαδή στα άλλα κράτη. Για εμάς αυτό μεταφράστηκε σε μισούς μισθούς, ουρές στον ΟΑΕΔ και προγράμματα voucher για να επιβιώσουμε.

Κομβικό κομμάτι αυτής της μεθόδου αναβολής της κρίσης και πολεμικής προετοιμασίας ήταν οι πολιτικές δημόσιες τάξεις. Ο κρατικός μηχανισμός έστησε ένα σχέδιο ανακατάληψης των πόλεων, δηλαδή ένα σχέδιο διάχυσης της πειθαρχίας στα βήθη των γειτονιών και των σχέσεων μας, με υλικότατους τρόπους. Στήθηκαν νέα σώματα μπάτσων (ΔΙΑΣ, ΔΕΛΤΑ), ειδικά σχεδιασμένα για την επίθεση σε μετανάστες και μαυροντυμένους νεαρούς προλετάριους. Ξεκίνησαν αστυνομικές επιχειρήσεις που κατέληξαν στον μαζικό εγκλεισμό των μεταναστριών σε στρατόπεδα συγκέντρωσης (Ξένιος Δίας) και

2. Κομβική προσούρα που μας βοήθησε να κατανοήσουμε τον φασισμό με αυτό τον τρόπο είναι η εξής: Autonomie Antifa, (2013). Ο φασισμός χωρίς σβάστικα, Αθήνα: Antifa Scripta.

Αυτή είναι η αφίσα της εκδήλωσης, η οποία κολλήθηκε από το Φάληρο μέχρι τον Εύοσμο. Ίσως γι' αυτό δεν βρήκαμε τον χρόνο να συμμετέχουμε στα μεγαλειώδη κινήματα, δηλ. στις εβδομαδιαίες συγκεντρώσεις στην Καμάρα δια πάσαν νόσον. Λάθος προτεραιότητες, σύντροφοι!

Εύοσμος: Αστυνομικές περιπολίες μετά τις συμπλοκές ανηλίκων – «Πάνθηρες» χτενίζουν την περιοχή όλο το 24ωρο

Εδώ βλέπουμε μόνο ένα ενδεικτικό παράδειγμα τέτοιων άρθρων. Αλλά αν παρακολουθείς καθημερινά τον τοπικό τύπο, χωρίς κριτική ματιά, θα πιστέψεις ότι έχεις επιβιώσει κατά τύχη από την σκληρότητα των συμμοριών. Έτσι είναι οι δυτικοί κάγκουρες, τύφλα να 'χει ο Ελ Τσάπο!

το μαζικό φακέλωμα χρηστών τοξικών ουσιών, με μπόνους καταναγκαστικές ιατρικές εξετάσεις (Θέτις). Η ελληνική κοινωνία έκανε ταχύρρυθμα μαθήματα επιβίωσης σε εμπόλεμη κατάσταση, μαθήματα που συνεχίζει μέχρι σήμερα. Παράλληλα, το ελληνικό κράτος εξήγγειλε ένα νέο γύρο επιθετικότητας στην Αν. Μεσόγειο με επίκεντρο το Καστελόριζο και την οριοθέτηση ΑΟΖ.

Συνεπώς, βάζοντας όλα αυτά δίπλα - δίπλα, βγάζει περισσότερο νόημα η άνοδος της Χρυσής Αυγής εκείνη την περίοδο, ως ένα κομμάτι του κρατικού σχεδίου δημόσιας τάξης (μάλι-στα όχι το πιο φονικό). Εμφανίστηκε με κρατικό αβαντάρισμα για να συμπληρωθεί το σχέδιο του απόλυτου κρατικού ελέγχου στις γειτονίες μας. Το οποίο ήταν και το ζητούμενο της όλης υπόθεσης.

Όλα τα παραπάνω μας βοήθησαν να μην καταπιούμε πως ο φασισμός είναι ένας τρελός δικτάτορας ή χίλιοι αιμοσταγείς νεοναζί, ούτε πως ο φασισμός είναι μια παραφροσύνη της καπιταλιστικής ιστορίας. Αντίθετα, τον αντιληφθήκαμε σαν κρατικό σχέδιο, σαν μορφή οργάνωσης των κρατών και των κοινωνιών τους σε καιρούς κρίσης και παγκοσμίου πολέμου. Ως εκ τούτου, φοράει μόνο περιστασιακά το περιβραχιόνιο με τη σβάστικα. Τις περισσότερες φορές του αρκεί το εθνόσημο. Αν ξεκινήσουμε από αυτό, και όχι από τους ναζί, θα δούμε πολλά πράγματα που να κουμπώνουν σε αυτόν τον ορισμό του φασισμού.

ΤΟ ΣΧΕΔΙΟ ΔΗΜΟΣΙΑΣ ΤΑΞΗΣ ΣΤΑ ΔΥΤΙΚΑ

Με προίκα αυτή την αντίληψη για τον φασισμό χωρίς σβάστικα, κάναμε στην άκρη τα ποσοστά του Μητσοτάκη και του Κασσιδιάρη, και αναζητήσαμε τα κρατικά σχέδια ελέγχου του δημόσιου χώρου στο παρόν, στους δύσκολους καιρούς που ζούμε. Επιλέξαμε σαν case study τις δυτικές γειτονίες της Θεσσαλονίκης, όπου τα τελευταία χρόνια δραστηριοποιείται ο πυρήνας antifa mid-west, συνεισφέροντας με εμπειρία μας δεν προέρχεται μόνο από τις εφημερίδες.

ι. Ειδική ζώνη αστυνόμευσης νο1: Πλατεία Ευόσμου

Το πρώτο παράδειγμα αφορά τον Ευόσμο. Ο Ευόσμος έχει μια ιδιαιτερότητα. Από τη μία πλευρά, είναι μια γειτονιά των δυτικών όπως οι υπόλοιπες: κατοικείται σε μεγάλο βαθμό από την εργατική τάξη της πόλης, δηλαδή από όσους και όσες δεν χωράνε στα εθνικά σχέδια.

Άρα λοιπόν, ο Ευόσμος κατοικείται από αυτό το κοινωνικό υποκείμενο που το κράτος αντιλαμβάνεται ως εν δυνάμει «πρόβλημα». Από την άλλη πλευρά, ο Ευόσμος είναι η μοναδική γειτονιά των δυτικών συνοικιών που έχει μια αξιοσημείωτη αγορά, με επίκεντρο την πλατεία Ευόσμου³. Έχει δηλαδή μια ζώνη στην οποία, σύμφωνα με τα σχέδια του κράτους, δεν πρέπει να κουνιεται φύλλο ώστε να πηγαίνουν καλά οι business.

Τα τελευταία χρόνια έχει ξεκινήσει μια καμπάνια “ενάντια στην εγκληματικότητα” στην περιοχή, με μπροστάρηδες τον Εμπορικό Σύλλογο, το Δήμο και το τοπικό Αστυνομικό Τμήμα. Αν αναρωτιέστε για ποια εγκληματικότητα μιλάνε και περιγράφουν τον Ευόσμο σαν τη Gotham City, πρόκειται για την πολυδιαφημισμένη “νεανική παραβατικότητα”⁴: τις συμπλοκές μεταξύ ανηλίκων⁵ και τις φθορές σε δημόσια κτίρια⁶. Πρόκειται δηλαδή για τετριμμένα περιστατικά - σφαλίρες, σπασμένα τζάμια και βαμμένοι τοίχοι - που παρουσιάζονται σαν πρωτοφανή και επικίνδυνα. Έτσι, γίνονται στιγμιότυπα της “επικαιρότητας”, με τον τρόπο που το περιγράψαμε προηγουμένως.

Οι στόχοι αυτής της καμπάνιας δεν είναι και ιδιαίτερα κρυφοί. Κοινό αίτημα του δημάρχου, των μπάτσων και των ντόπιων αφεντικών είναι να αυξηθεί το δυναμικό του ΑΤ και ο εξοπλισμός του, ώστε να μπορέσουν να αυξήσουν τον έλεγχο στην περιοχή⁷. Ζήτησαν (και έλαβαν!)

3. Μακεδονία, Έσπασε ταμεία η γιορτή αγοράς στον Ευόσμο - Ασύλληπτοι τζίροι με τα καταστήματα να ξεμόνουν και από νερό. Ηλεκτρονική έκδοση, 20/09/2023.

4. Αυτό δεν χρησιμοποιείται μόνο στον Ευόσμο σαν πρόσημα. Τα ΜΜΕ όλης της χώρας μιλάνε συνεχόμενα για “συμμορίες”, για “ανεξέλεγκτη κατάσταση στα ΕΠΑΛ” και άλλα τέτοια. Ο ίδιος ο Ν. Μηταράκης (Υπουργός Προστασίας του Πολίτη), κατά την ομιλία στο πλαίσιο της ορκωμοσίας του, έθεσε ως προτεραιότητα του Υπουργείου την “εγκληματικότητα των ανηλίκων”.

5. Τα Νέα, Ευόσμος: Αστυνομικές περιπολίες μετά τις συμπλοκές ανηλίκων. Ηλεκτρονική έκδοση, 27/04/2022.

6. ditika.gr, Περιπολίες για να συλληφθούν οι δράστες που προκαλούν φθορές στο 24ο δημοτικό σχολείο Ευόσμου. Διαδικτυακή εφημερίδα, 22/04/2023.

7. ditika.gr, Η εγκληματικότητα Νο1 πρόβλημα για τους επαγγελματίες Ευόσμου - Κορδελιού. Διαδικτυακή εφημερίδα, 14/11/2022.

μόνιμες περιπολίες από ΟΠΚΕ και Μαύρους Πάνθηρες. Να σημειώσουμε εδώ ότι αυτοί οι τύποι κυκλοφορούν μέρα-μεσημέρι με γεμάτα αυτόματα όπλα στην Πλατεία Ευόσμου.

Είναι λίγο αστειό αυτό, αλλά και λίγο τρομακτικό. Εμείς δεν πιστεύουμε ότι το κράτος είναι τόσο χαζό, ώστε να αμολάει αστακούς με αυτόματα όπλα να κυνηγάνε μαθητές που κάνουν ζημιές μερικών εκατοντάδων ευρώ. Το κράτος, με πρόσημα όλα αυτά, φροντίζει να μετατρέψει την περιοχή της Πλατείας Ευόσμου σε ένα εύθυμο στρατόπεδο όπου ο έλεγχος θα βαράει κόκκινο. Όπως είπαμε, ζούμε σε δύσκολους καιρούς, κι έρχονται δυσκολότεροι.

ii. Ειδική ζώνη αστυνόμευσης νο2: ΕΠΑΛ Ευόσμου

Πέρα από την κυριλέ ζώνη εμπορίου στην πλατεία Ευόσμου, φαίνεται ότι επιδιώκουν να φτιάξουν κι άλλες ειδικές ζώνες αστυνόμευσης στην περιοχή. Μία από αυτές είναι το ΕΠΑΛ Ευόσμου. Δηλαδή το σχολείο στο οποίο πηγαίνει σχεδόν αποκλειστικά η εργατική νεολαία των δυτικών, αυτοί και αυτές που πρόκειται να κάνουν τις πιο κακοπληρωμένες δουλειές και να φάνε τα περισσότερα σκατά της κρίσης.

Τα τοπικά ΜΜΕ είναι λαλίστατα και σ' αυτό το θέμα, και τα δημοσιεύματα στοχοποίησης των μαθητών του σχολείου δίνουν και παίρνουν. Ενδεικτικά αναφέρουμε την είδηση πως κάποιος εξωσχολικός τραυμάτισαν μια υποδιευθύντρια⁸ (οι ρουφιάνοι δημοσιογράφοι δεν παρέλειψαν να γράψουν ότι οι δράστες ήταν Ρομά). Ας δούμε τι λέει με αφορμή αυτό το σκηνικό ο αντιδήμαρχος Παιδείας του Δήμου Ευόσμου - Κορδελιού Γιώργος Σταυρίδης:

«Στο συγκρότημα των ΕΠΑΛ στο Δήμο μας φοιτούν περίπου 2.000 μαθητές για αυτό και εμείς ενισχύσαμε με δύο φύλακες. Όμως υπάρχει πρόβλημα, έχουμε καθημερινά παραβατικές συμπεριφορές και αυτό που θέλουμε είναι να ενισχυθεί ο δήμος μας με περισσότερη αστυνόμευση», τονίζει ο κ. Σταυρίδης, σημειώνοντας ότι θα πρέπει να γίνονται περιπολίες από την ΕΛ.ΑΣ. στον εξωτερικό χώρο.

8. ditika.gr, Έτσι μπήκαν εξωσχολικοί και τραυμάτισαν καθηγήτρια στο ΕΠΑΛ Ευόσμου. Διαδικτυακή εφημερίδα, 31/03/2023.

ΠΡΟΛΕΤΑΡΙΟΙ ΚΑΓΚΟΥΡΕΣ ΚΑΙ ΦΑΣΙΣΜΟΣ

Τον Σεπτέμβριο του 2021 κάποιος φοιτητής μιας ακροαριστερής οργάνωσης, η οποία δεν έχει την παραμικρή δράση στα δυτικά, πήγε να μοιράσει φυλλάδια στο ΕΠΑΛ Σταυρούπολης. Εκεί, έφαγε τρέξιμο από κάποιους φασίστες μαθητές. Κλασικές στιγμές πολιτικού ανταγωνισμού θα έλεγε κανείς. Ειδικά αν κάνεις μπαμ πως δεν έχεις σχέση με την περιοχή, το αποτέλεσμα ήταν κάπως αναμενόμενο. Αν δεν ακολουθούσαν όσα συνέβησαν μετά, το σκηνικό θα μπορούσε να περάσει αθόρυβα σαν μια στιγμιαία αποτυχία. Θα αρκούσε η πληροφορία ότι στο ΕΠΑΛ Σταυρούπολης υπάρχει ένα παρεάκι φασιστών, οπότε ο αντιφασισμός θέλει προσοχή και σχέδιο. Σιγά την πληροφορία, αν μας ρωτάτε: όλα τα σχολεία έχουν φασίστες μαθητές, και σίγουρα ακόμα περισσότερο έχουν αντιφασίστες. Αν δεν περνάς όλη σου τη μέρα μέσα στο ΑΠΘ, το γνωρίζεις αυτό καλά.

Οι αριστεροί όμως επέστρεψαν με οργανωμένο σχέδιο να φάνε κυνήγι, αφού πρώτα στοχοποιήσουν το σύνολο των μαθητών ως φασίστες. Οι δημοσιογράφοι πήγαν να τραβήξουν τους αριστερούς να τρώνε κυνήγι, για να αναρωτηθούν μετά στα πάνελ “Που είναι η αστυνομία;”. Η αστυνομία πήγε... για να μην αναρωτιούνται οι δημοσιογράφοι. Απλά έμεινε για δύο εβδομάδες, έξω απ’ όλα τα ΕΠΑΛ των δυτικών. Έκανε εξακρίβωση στους μαθητές που πήγαιναν σχολείο και οδήγησε στο κρατητήριο μερικούς από αυτούς που ψήθηκαν για αντιμπατσικό μπάχαλα στο ΕΠΑΛ Ευόσμου. Να θυμίσουμε εδώ ότι τα σχολεία αυτά προορίζονται για ειδικές ζώνες αστυνομικού ελέγχου.

Ειδικό δρομολόγιο των ΟΠΚΕ, λοιπόν, γύρω από ένα σχολείο. Μόνο που αυτή η ειδική ζώνη αστυνόμευσης δεν θα περικλείει αστραφτερές βιτρίνες, αλλά την νεολαία της εργατικής τάξης. Αν σας έρχεται στο μυαλό η λέξη “γκέτο” αλλά αδυνατείτε να εντοπίσετε τις σβάστικες, έρχεστε στα λόγια μας!

iii. Δημοτόμπατσοι, κάμερες και φώτα παντού

Αυτό το νέο σχέδιο αστυνόμευσης δεν αφορά φυσικά μόνο τον Εύοσμο. Θα μπορούσαμε να πούμε αντίστοιχα παραδείγματα για όλους τους Δήμους της πόλης, αλλά δεν μας φτάνει ο χώρος. Τα επόμενα παραδείγματα που θα δούμε, παρόλα αυτά, αφορούν όλες τις δυτικές συνοικίες.

Η Δημοτική Αστυνομία επανασυστήνεται σε όσους Δήμους των δυτικών είχε καταργηθεί, και όπου υπήρχε ενισχύεται σε προσωπικό⁹. Επίσης, εξαγγέλθηκε η επιχειρησιακή της αναβάθμιση, ώστε να μπορούν οι δημοτόμπατσοι να συμμετέχουν και σε συλλήψεις. Οι περικοπές που συνέβησαν πριν καμιά δεκαετία στο budget της, φαίνεται πως αξιολογήθηκαν ως λανθασμένες.

Παράλληλα, έχει ξεκινήσει μια εκστρατεία για την τοποθέτηση καμερών¹⁰ και φωτισμού¹¹ σε σχολεία και άλλους δημοτικούς χώρους (π.χ. κολυμβητήρια), με αφορμή πάλι την “νεανική παραβατικότητα”. Βρίσκουν δηλαδή τεχνολογικά και πολεοδομικά εργαλεία που κάνουν το έργο των μπάτσων πιο εύκολο. Για την ιστορία, το σχέδιο τοποθέτησης καμερών στα σχολεία υποστηρίζεται από όλους - έναν προς έναν - τους Δήμους των δυτικών. Ακόμα και ο αριστερό-πασόκος Σίμος Δανιηλίδης, δήμαρχος Νεάπολης - Συκεών και πρωτεργάτης του κοινωνικού κράτους, γουστάρει κάμερες!

9. voria.gr, Σε ποιους δήμους της Θεσσαλονίκης επανασυστήνεται η Δημοτική Αστυνομία. Διαδικτυακή εφημερίδα, 11/01/2023.

10. Μακεδονία, Κάμερες στα σχολεία: Ο νόμος «μπλοκάρεται» από γονείς και εκπαιδευτικούς. Ηλεκτρονική έκδοση, 14/11/2022.

11. ditika.gr, Έπεσε ...φως σε αυλή Γυμνασίου της Πολίχνης για την αποτροπή βανδαλισμών. Διαδικτυακή εφημερίδα, 21/02/2023.

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ ΑΠΟ ΜΑΣ ΓΙΑ ΜΑΣ

Αν βάλουμε στην άκρη τα προεκλογικά καυγάκια μεταξύ των κομμάτων, δηλαδή τον ανταγωνισμό για το ποιος θα βρεθεί στο τιμόνι του ελληνικού κράτους, πρέπει να καταλάβουμε πως το ελληνικό κράτος είναι ενιαίο και έχει πολύ οργανωμένα σχέδια. Ακριβώς γιατί το ελληνικό κράτος είναι το κόμμα των ελληνικών αφεντικών, ο προορισμός του είναι να εξυπηρετεί τα συλλογικά τους συμφέροντα και δεν είναι τσιφλίκι κανενός (ούτε της οικογένειας Μητσστάκη, ό,τι κι αν λένε αυτοί που έχασαν τις εκλογές). Το ελληνικό κράτος λοιπόν, με την μορφή των Υπουργείων, των Δήμων, των Περιφερειών και των Αστυνομικών Τμημάτων, έχει καταστρώσει ένα σχέδιο ανακατάληψης των πόλεων, αντάξιο της εποχής που ζούμε. Σχεδιάζει δηλαδή να μας φιμώσει, να μας ελέγξει και γενικότερα να μας προετοιμάσει για συμμετοχή στα εθνικά σχέδια αντιμετώπισης της κρίσης. Σε αυτό συνεργάζονται όλες οι πλευρές του κρατικού μηχανισμού, είτε έχουν αριστερό είτε δεξιό επικεφαλή.

Αφού καταλάβουμε το πρώτο, πως το ελληνικό κράτος είναι ενιαίο, το δεύτερο βασικό είναι να καταλάβουμε πως αυτό ισχύει και για τις πολιτικές δημόσιες τάξεις. Από τις βυθισμένες βάρκες στο Αιγαίο μέχρι τις κάμερες στις γειτονίες μας, κι από τους Μαύρους Πάνθηρες στην Πλατεία Ευόσμου μέχρι τη δολοφονία του Κ. Φραγκούλη, το σχέδιο είναι ένα και ενιαίο. Μπορεί να μην έχει σε κάθε του καρέ εικόνες φρίκης, υπάρχει όμως ένα νήμα που συνδέει το ρουφιάνο που ζητάει περισσότερες περιπολίες με τον μπάτσο που πατάει τη σκανδάλη.

Αρκεί να σκεφτούμε ότι οι μηχανισμοί (βλ. μπάτσοι) που κάνουν τις περιπολίες και τις εξακριβώσεις, που δένουν πιτσιρίκια για ένα τσιγάρο, είναι οι ίδιοι που σκοτώνουν εν ψυχρώ. Και υπάγονται στους ίδιους ανώτερους μηχανισμούς του κράτους (βλ. Υπουργεία) που φροντίζουν να ανέβουν οι τιμές στο θεό, που αγοράζουν φρεγάτες και rafale, κλπ. Οι κάμερες στα σχολεία των δυτικών, οι δολοφονημένοι ρομά και μετανάστες, η γενική φραγκία και οι φρεγάτες είναι εικόνες του ίδιου σχεδίου: του σχεδίου του ελληνικού κράτους να βγει από την κρίση του, πάση θυσία. Η θυσία αυτή ανατίθεται σε εμάς.

Όπως βλέπουμε, αυτά τα σχέδια δεν περιλαμβάνουν μέχρι στιγμής πολλές σβάστικες. Περιλαμβάνουν βέβαια σκληρή υποτίμηση, σκληρό έλεγχο, ενίοτε και θάνατο, αλλά οι σβάστικες δεν πρωταγωνιστούν. Τουλάχιστον, δεν μπορεί να συγκριθεί η παρουσία τους με την περίοδο 2011-2014. Εδώ και μερικά χρόνια, ίσως είναι αμφίβολη η χρησιμότητα του να αμοληθούν στους δρόμους οι φασιστικές συμμορίες. Προς το παρόν παραμένουν διασπασμένοι, υπό επιτήρηση και χωρίς πολύ κρατικό χαρτζιλίκι. Δυστυχώς, όμως, πιστεύουμε ότι αυτό δεν θα συνεχιστεί για πάντα. Αργά ή γρήγορα, το χαρτζιλίκι θα πέσει, και οι ναζί θα ξαναεμφανιστούν.

Όταν οι σβάστικες κάνουν την εμφάνισή τους, είναι σημαντικό να ανακαλέσουμε την συλλογική μνήμη της προηγούμενης δεκαετίας και να θυμηθούμε ότι οι φασίστες είναι μόνο ένα κομμάτι του κρατικού σχεδίου εναντίον μας. Όσο σημαντικό είναι να τους κόβουμε τον αέρα, άλλο τόσο σημαντικό είναι να δίνουμε μάχη στις γειτονίες μας ενάντια στα σχέδια δημόσιας τάξης στο σύνολο τους. Δηλαδή ενάντια στο κράτος, τους μικροαστούς, το Δήμο, τους μπάτσους. Να θυμηθούμε πως ο αντιφασισμός ούτε αρχίζει ούτε τελειώνει με τις φάπες στους ναζί.

Να θυμόμαστε, επίσης, ότι σε καμία περίπτωση το ελληνικό κράτος δεν μπορεί να γίνει σύμμαχος μας απέναντι στις φασιστικές συμμορίες, ούτε να εισακούσει τα αιτήματά μας. Το ελληνικό κράτος αβαντάρει ή βάζει φυλακή τους ναζί ανάλογα με το πως πηγαίνουν τα σχέδιά του. Σε καμία περίπτωση δεν το κάνει επειδή επικρατούν στο εσωτερικό του οι “δημοκρατικές δυνάμεις”. Αυτές οι τελευταίες, δηλαδή οι διάφορες παραλλαγές της αριστεράς, είναι ένα αναπόσπαστο κομμάτι αυτού του κράτους.

Τελευταίο συμπέρασμα που κρατάμε είναι να είμαστε καχύποπτοι απέναντι σε μύθους που θέλουν τους ναζί κυρίαρχους στις εργατικές γειτονίες. Γιατί αυτοί οι μύθοι υπονοούν ότι η εργατική τάξη ευθύνεται για το φασισμό. Υπονοούν ότι ο φασισμός είναι απλά μια αρρωστημένη ιδεολογία που φωλιάζει στα μυαλά των φτωχών, και πως η κρατική παρέμβαση είναι η λύση στο πρόβλημα. Έτσι καταλήγουν να παρουσιάζουν τις πολυεθνικές παρέες που αποτελούνται από προλετάριους κάγκουρες ως φασιστικές συμμορίες.

Η ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΤΑΞΗ ΚΑΙ Η ΜΑΧΗ ΓΙΑ ΤΙΣ ΓΕΙΤΟΝΙΕΣ

Στην αρχή περιγράψαμε το φασισμό ως κρατική επίθεση εναντίον μας, και μιλήσαμε για το φασισμό χωρίς σβάστικα. Στην συνέχεια περιγράψαμε διάφορα κομμάτια του σχεδίου ανακατάληψης των πόλεων, δηλαδή φίμωσης και πειθάρχησης της εργατικής τάξης. Είπαμε ότι αυτή η κρατική επίθεση συμβαίνει στο δημόσιο χώρο, στις γειτονιές μας. Τώρα θα εξηγήσουμε πως αυτό το πράγμα δεν είναι μονομερώς μια κρατική επίθεση, αλλά είναι μία μάχη, γιατί το κράτος δεν παίζει χωρίς αντίπαλο. Αντίπαλος του είναι, συνειδητά ή ασυνείδητα, οι διάφορες φιγούρες που αποτελούν την εργατική τάξη.

Θα πάρουμε ως σημείο αναφοράς την περίοδο της καραντίνας, αφενός γιατί τότε συνέβησαν οι πιο εκτεταμένες επιχειρήσεις μαζικού εγκλεισμού και ελέγχου του πληθυσμού, αφετέρου γιατί αυτός ο εγκλεισμός συνάντησε πάρα πολλούς εχθρούς. Ήταν μια περίοδος με μπόλοκο φασισμό και ελάχιστες σβάστικες. Το κράτος πήρε πολλά μαθήματα για εμάς, αλλά κι εμείς το ίδιο. Μπορέσαμε να δούμε πιο καθαρά την απειθαρχία στα κρατικά μέτρα να εκφράζεται με πολλούς τρόπους, από πολλούς ανθρώπους. Κυρίως εκφράστηκε ενστικτωδώς, μοριακά, σε μικρό επίπεδο. Όμως έστω κι έτσι, αμφισβήτησε την κρατική παντοδυναμία.

Όσον αφορά το κράτος, η απειθαρχία στην καραντίνα αποτελεί το υλικό στο οποίο βασίζονται τα νέα σχέδια δημόσιας τάξης. Παρατηρήστε πως όσοι και όσες είναι στο στόχαστρο σήμερα ήταν και πριν 2 χρόνια με άλλες αφορμές - δεν είναι καθόλου τυχαίο. Όσον αφορά εμάς, ως antifa, η απειθαρχία αυτή μας επιβεβαίωσε προς τα που πρέπει να έχουμε στραμμένο το βλέμμα.

Ποιοι δεν τα πήγαν καλά με την πειθαρχία; Καταρχήν, οι συνήθεις ύποπτοι, αυτοί που ζουν

σε ειδικές συνθήκες εκμετάλλευσης και ελέγχου από πάντα: οι μετανάστες και οι ρομά. Είδαμε πως υποδεχτήκαν τα μέτρα "προστασίας της υγείας": με αμφισβήτηση, με διαμαρτυρίες, χωρίς αποστάσεις και μάσκες - την ώρα που οι επαγγελματίες της αμφισβήτησης μετέφεραν τις κομματικές τους δραστηριότητες στο internet (βλ. "Μένουμε ενεργοί").

Βέβαια, η ιδιαιτερότητα σχετικά με την καραντίνα ήταν ότι πλέον το σκληρό πρόσωπο της δημόσιας τάξης αφορούσε το σύνολο της εργατικής τάξης, και όχι μόνο τα χαμηλότερα στρώματα της. Είδαμε λοιπόν την απειθαρχία να εκφράζεται από την εργατική νεολαία, που διατηρούσε την πόλη ζωντανή, και τις κοινωνικές τις σχέσεις ζωντανές, στα πάρκα και τις πλατείες. Είδαμε οπαδούς (δηλαδή κατά βάση προλετάριους κάγκουρες που λέγαμε πιο πριν) να κάνουν πορείες ενάντια στο λοκντάουν, την ώρα που οι επαγγελματίες διαδηλωτές της αριστεράς σαπούνιζαν τα χέρια τους. Δεν είδαμε, φυσικά, μόνο φιγούρες αλήτικες με την στερεοτυπική έννοια. Είδαμε π.χ. μανάδες να παίρνουν τα καρότσια και τα παιδιά τους και να πηγαίνουν να πάρουν ανάσες στα κοντινά πάρκα.

Όλοι και όλες αυτοί, και άλλες τόσες που δεν μας φτάνει ο χώρος να αναφέρουμε, είπαν σε διάφορες φάσεις ένα "όχι" στις κρατικές διαταγές, άλλοτε ηχηρό κι άλλοτε ψιθυριστό. Και οι αιτίες που τους οδήγησαν να το πουν, είναι μπόλικες.

Δεν πιστεύουμε ότι όλοι αυτοί οι άνθρωποι αφήφησαν τις κρατικές διαταγές από άποψη. Ορισμένοι μπορεί να το έκαναν κι έτσι. Αλλά κατά βάση δεν πρόκειται για συνειδητή πράξη αντίστασης, όσο για πράξεις που προκύπτουν από ανάγκη. Γιατί όταν δεν χωράμε στα εθνικά σχέδια, όταν το τσέπη είναι άδεια, δεν μπορούμε να κάνουμε αλλιώς. Όσες συγκρούσεις να υπάρχουν στο εσωτερικό μας, όσες προβληματικές ιδεολογίες και πρακτικές αυτοκαταστροφής να κυκλοφορούν ανάμεσα μας, η εργατική

τάξη έχει μια εγγενή τάση για απειθαρχία.

Αυτό καλείται να αντιμετωπίσει το ελληνικό κράτος. Το ενδεχόμενο όλοι αυτοί οι "ανεύθυνοι" της καραντίνας να συμπεριφερθούν αντίστοιχα "ανεύθυνα" σήμερα. Ακόμα χειρότερα, να συμπεριφερθούν "ανεύθυνα" αν κάποια στιγμή τα σούπερ μάρκετ αδειάσουν ή αν κάποια στιγμή οι βόμβες έρθουν και προς την χώρα μας.

Η απειθαρχία αυτή είναι το ιστορικό υλικό από το οποίο θα προκύψουν τα σχέδια καταστροφής μας στο μέλλον. Όμως αποτελεί και το ιστορικό υλικό από το οποίο προκύπτει η εμπειρία μας. Και αν δεν αφήσουμε το πράγμα να κυλάει μόνο αυθόρμητα, μπορεί να αποτελέσει το υλικό στο οποίο θα βασιστεί η οργάνωση μας.

Αυτό που συνέβηκε στην καραντίνα - αυτό που συμβαίνει σήμερα και πάντα - είναι η ταξική μάχη για τις γειτονιές μας. Οι antifa ομάδες είναι μια οργανωμένη δύναμη που συμμετέχει στην μάχη αυτή, προσπαθώντας να χτίσει μια συλλογική μνήμη και ένα συλλογικό σχεδιασμό. Σ' αυτή την προσπάθεια αφιερώνεται ο χρόνος και ο κόπος τόνων ανθρώπων. Οι φάπες στους ναζί, ακόμα κι αν κατά περιόδους τις χρειάζονται απλόχερα, είναι πραγματικά ένα μικρό κομμάτι αυτής της διαδικασίας. Έτσι, καταλήγουμε να πιστεύουμε ότι τα σπρέι, οι αφίσες, οι ρίμες, οι διαδηλώσεις, και ότι άλλο εργαλείο χρησιμοποιούμε, δεν είναι απλά μερικές καλές απόψεις που εκφράζουν κάποιοι τύποι και τύπισσες. Αφορούν κάτι αρκετά μεγαλύτερο από το διαμέτρημα μας, αφορούν όλους και όλες αυτές για τους οποίους μιλήσαμε παραπάνω.

Όλους και όλες εμάς που δεν μπορούμε να κάνουμε αλλιώς, παρά να απειθαρχήσουμε στα κρατικά σχέδια. Και που αν θέλουμε αυτή η απειθαρχία να έχει την παραμικρή ελπίδα, δεν μπορούμε παρά να οργανωθούμε.

Την ώρα που το antifa selanik ετοίμαζε αυτή την εκδήλωση, το antifa mid-west έκανε πράξη την μάχη στις δυτικές γειτονιές ενάντια σε μπάτσους, δημάρχους και φασίστες. Το μήνυμά ήταν "DEFEND THE HOOD", σε εκατοντάδες αφίσες κι ένα roller graffiti. Που χρόνος για Καμάρα μετά!

